

προσέκρουσαν απότομως ἐπὶ αὐτῆς· μᾶλλον δ' ἐθώπευσαν τὸν ἀπολιθωθέντα χωματίνον ὄγκον, ὅστις ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἐκάλυπτε τὴν μαρμαρίνην θεάν. Ἐλθὼν ὑπὸ σημείωσιν τὸ ὄνομα τοῦ δεξιῦ τούτου ὀρχήστου, ὅστις ἠτύχησε ν' ἀνασύρῃ ἐκ τοῦ βάλους ἀνευ οὐδεμιᾶς βλάβης τὴν ὡραίαν κεφαλὴν.

Ἡ Ἀρροδίτη τῶν Παρχαίων, παρ' ὅλην τὴν καταπληκτικὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν ἐν τῷ Λούβρῳ Ἀρροδίτην τῆς Μήλου, ἀσφαλῶς δὲν εἶνε ἀντίγραφον ἐκείνης καθ' ὅλην τὴν σύνθεσιν τοῦ μὴπω ἀνευρεθέντος κορμοῦ τοῦ ἀγάλματος· τοῦτο δὲ προέβλεπον ἐκ σημείων τινῶν, οἷον τῆς μετὰ τὸν τράχηλον, ἐκεῖ ὅπου ἀπεκόπη ἀπὸ τοῦ λοιποῦ κορμοῦ, φανερόμενης πτυχῆς πέ-

πλου ἢ χιτῶνος, ὅστις πιθανὸν ἦλπετο ἐπὶ τοῦ λοιποῦ σώματος, τοῦθ' ὅπερ δὲν παρατηρεῖται εἰς τὸ γυμνὸν ἀγάλμα τῆς ἐν Λούβρῳ. Ἐκ τοῦ σημείου δὲ τούτου δύναται τις νὰ εἰκάσῃ, ὅτι ἐκτὸς τῆς μεγάλης ὁμοιότητος τῶν δύο κεφαλῶν, τὸ ἀγάλμα τῆς ἐν Παρχαίᾳ εἶχε διάφορον κατὰ τὸ λοιπὸν σῶμα στάσιν ἢ σύνθεσιν. Ἰσως δὲ ἡ κατὰ τὸ λοιπὸν σῶμα εἰκαζομένη παραλλήλῃ τῆς συνθέσεως καθιστᾷ τὸ εὑρημα τῶν Παρχαίων πολυτιμότερον ἀπὸ τοῦ ἀντιτύπου τῆς Μήλης Ἀρροδίτης, καίτοι ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ ἀρχαίου μαιδιάματος ἐν ἀρκετέραις ταῖς κεφαλαῖς, ἠδυνάτο τις νὰ συμπεράνῃ, ὅτι ὁ αὐτὸς τεχνίτης ἐργάσεν ἀρκετέρας.

TIM. ΑΜΠΕΛΑΣ

★ ΝΕΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΣ ★

ΕΒΕΛ ΜΑΡΚΕΤΟΥ

Δις Ἐβελ. Μαρκέτου

Σχεδιογράφημα τοῦ ἐν Μονάχῳ Ἑλλήνου ζωγράφου κ. Ν. Λάβη.

Πρὸ ὀλίγον καιροῦ, εἰς μέγαλο κοσέοτο ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Βασιλικῆς Μουσικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Μονάχου, ἔλαβε μέρος καὶ ἡ Ἑλληνὶς πιανίστρια δεσποινὶς Ἐβελ. Μαρκέτου, ἀπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Κεφαλῆρας.

Ἡ νεὰ καλλιτέχνης κατὰ τὴν ἐνταῦθα σπονδὴν τῆς ἐν τῷ Ὁδελῷ παρὰ τῷ καθηγητῇ Ἑοριανῷ Τσίλχερ ἐπέδειξεν ἐκδηλώσιν καὶ ἐξέλιξεν ὀργανικὴν ἐνός ἐξαιρετικοῦ μουσικοῦ ταλάντου. Μετὰ διετὴ μόνον φοίτησιν κατόρθωσε νὰ παρουσιάσῃ ἐκπληξέας εἰς τοὺς καθηγητὰς τῆς καὶ νὰ ἀρτιστεῖ εἰς ἐξετάσεις, εἰς τὰς ὁποίας αἱ Γερμανίδες καὶ οἱ Γερμανοὶ σιγὰ σιγὰ τῶν τοῖμων νὰ προσέλθουν μετὰ ἐξαιτίας ἢ καὶ ὀκταετὴ σπονδῇ.

Αἰνῶται δὲ τις νὰ κορὴν πόσον θριαμβητικὴ ἐπὶ ἡρώδην ἡ πρόοδος αὐτῇ ἐὰν λάβῃ ὅπ' ὅρει ὅτι ἡ δεσποινὶς Μαρκέτου δὲν ἐφοίτησε πρὶν ἢ ὀλίγους μόνον μῆνας εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν Ὁδελόν.

Ἀπὸ πατέρα Ἑλλῆνα καὶ μητέρα Ἰταλίδα ἐγεννήθη καλλιτέχνης εἰς τὸ ὥρατον νησί τοῦ μουσικοῦ Ἰονίου—καλλιτέχνης μὲ θεομὴν Ἰταλικὴν αἷμα.—Μὲ τὸν ἑρῶτα πρὸς τὴν Τέχνην τῆς, καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν πνεῦμα ἀληθοῦς Τεχνίτου ἐμελέτησε μόνῃ καὶ αὐτοεδημουργήθη, οὕτως

ὥστε πρὸ ἐτῶν, παιδιόκῃ ἀκόμη, ἐκίνησε εἰς τὸ Παρίσι τὴν προσοχὴν τοῦ πρώτου καθηγητοῦ τῆς, τοῦ ἰσπανοῦ πιανίστα Κάολο Σαλταέντο, ὁ ὁποῖος τῆς ἔδωκε ὀλίγα μόνον μαθήματα. Πρὸ διετίας δὲ ἐλθοῦσα εἰς τὸ Μονάχον μετὰ εἰσιτηρίους ἐξετάσεις εἰσῆλθε θριαμβητικῶς εἰς τὸ ἐνταῦθα Ὁδελόν, τὸ ὁποῖον εἶνε ὡς γνωστὸν ἓνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα Ὁδεῖα τοῦ κόσμου. Ὑπῆρξε πάντοτε ἡ πρώτη μέσα εἰς τόσας μουσικὰς ἰδιοφυΐας τοῦ σπουδάζοντος εἰς Κονσερβατορίου τῆς περιοχῆς τοῦ Κονσερβατορίου τοῦ Μονάχου, καὶ οἱ καθηγηταὶ τῆς τὴν περιέβαλλον μὲ μεγάλην ἐκτίμησιν καὶ παρηκολούθουν μὲ προσοχὴν τὴν ἐξελίξιν τῆς. Αἰς ἔλαβε μέρος εἰς τὰ Κονσέρτα τὰ διοργανούμενα ὑπὸ τοῦ Ὁδελίου καὶ δις εἰς τὰ Κονσέρτα τὰ δοθέντα ὑπὸ τοῦ «Συνλόγου τῶν ἐν Μονάχῳ ἐλλήνων σπουδαστῶν». Πάντοτε δὲ κατεχειροκροτήθη καὶ ἐθανυμώθη.

Ἀλλὰ ἡ εἰς τὸ τελευταῖον Κονσέρτο, μετὰ τὰς ἐξετάσεις τῆς καὶ τὴν λήψιν τοῦ διπλώματός τῆς, ἐπιτυχία τῆς ἐπὶ ἡρώδην ἐξαιρετικὴ. Ἐπαιξεν μετὰ τῆς γερμανίδος συναδέλφου τῆς δεσποινίδος Φρόντα Γκράξερ εἰς δύο πιάνα (εἰς τὸ δεύτερον πιάνο ἦτο ἡ δεσποινὶς Γκράξερ) Βαριαισιόνες τοῦ Μπράμς—εἰς B-dur, op. 56b—ἐπὶ θέματος τοῦ Χάινδν. Ἡ ἐκτέλεσις αὐτῶν εἶνε δυσκολωτάτη, καὶ αἱ δύο καλλιτέχνιδες ἐκράτησαν ἐπὶ ἡμίσειαν καὶ πλέον ὥραν συγκροτημένην τὴν ἀναπνοὴν τοῦ πολυπληθοῦς καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ τέλος ἐξέσπασεν εἰς ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα καὶ ἐκάλεσε τρίς τὰς νεαρὰς καλλιτέχνιδας εἰς τὸ μόνότιμον.

Ἐχρειάζετο μεγάλη δύναμις καὶ ἐξαιρετικὴ προσοχὴ εἰς τὸν χρωματισμὸν διὰ νὰ παιχθῶν αὐτὲς αἱ Βαριαισιόνες τοῦ Μπράμς εἰς δύο πιάνα. Αἱ δευτέραι μάλιστα φορὰν ἠκούοντο εἰς τὸ μουσικὸν Μονάχον πρὶν τὰς εἶχε παίξῃ ὁ καθηγητὴς τοῦ Ὁδελίου Σμίτ-Λίντερ μὲ κάποιον ἄλλον βιοτηνὸν πιανίσταν. Αἰὰ τοῦτο καὶ ἡ ἐπιτυχία τῶν νεαρῶν καλλιτεχνίδων ἦτο κατὰ ἐξαιρετικὴν.

Ἐθανυμάσαμεν τὴν ἡρεμον στάσιν καὶ τὸ σταθερὸν παιξίμον τῆς ἐλληνίδος πιανιστρίδας, ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς ὁποίας—τὰ χεῖρα ἐκεῖνα ποῦ ἐμιλοῦσαν ἐπάνω εἰς τὰ κοκκάλινα πληκτῆρα—ἐβγῆκαν ὑπερότερες, βαρεῖες-βαρεῖες καὶ καλὰ χρωματισμέναι αἱ δύσκολαι αὐτὲς βαριαισιόνες τοῦ Μπράμς.

Ὁ γνωστὸς διὰ τὴν αὐστηρότητά του Γάλλος μουσικὸς κριτικὸς τῶν «Νεωτάτων εἰδήσεων τοῦ Μονάχου» κ. Λοντὶ δὲν ἐδῶκε παρὰ ἐπαινετικὰς λέξεις διὰ τὸ παῖξιμον αὐτῶ, τὸ ὁποῖον ἐξαορακτικῶς εἰς τὴν κριτικὴν του ὡς «τελείαν ἐπιτυχίαν». Ἀλλὰ δὲ ἐφημερίς τοῦ Μονάχου γράφει τὰ ἑξῆς: «Αἱ δεσποινίδες Μαρκέτου καὶ Γκράξερ ἐπαιξον τὰς Βαριαισιόνες τοῦ Μπράμς ἐπὶ